

Kust feige liggema tee taewa ütles ollewad. Sedda lubbas würst, ja andis omma teenrittele käske, et pu-hunniko piddid walmis ladduma, agga nenda, et ühte kohta hauk sisse piddi jäma, kust pumeister sisse piddi puggema.

Onneto pumeister läks koio, ja räkis omma naesele, mis hädda maalmeister temma peäle saatnud. Wöttis siis nõuks, ma-allust kaudo hauko läbbi kaewada, ommast toast kunni pu-hunniko alla, et siis, kui puud põlema piddid pandama, ma-alluse tee läbbi kibbedast surmast mõiks peaseda. — Mis siis ka korda läks. — Ja kui se pääw tulli, mil ta piddi ärraminnema, tulli würst feige omma teenrittega ja paljo teisi senna watama ja pumeistert ärrasaatma. Ja würst andis ka pumeistri kätte ühhe ramato, mis omma isfale olli kirjotanud, ja sowis ta enesele head teed, ja isfale weel su-sannaga tuhhat ja tuhhat terwisid.

Ka maalmeister olli seäl watamas, ja mõtles ommas kurjas süddames, et nüüd

ommeti üksford ta sowiminne piddi korda minnema, ja pumeister otsa sama.

Astus siis pumeister pu-hunniko sisse, piddas ramato näppo wahhel ja tö-riistad kottiga käswardes. Ja ni pea, kui mees hunniko sisse sai, südati sedda iggast küljest põllema. Tulle, suitsu ja auro pärrast ei sanud need ümberseisjad arro, et pumeister hunnikust läbbi ja Ma alla läks, waid arwasid keif, tedda taewa minnewad.

Maalmeister sedda kül teadis, et ta ihholikkult taewa ei wõi sada, waid, et tulli tedda piddi ärrapõlletama, ja nenda iggaweste taggasi tullematta jäma, mis kül teised lootsid, — ja würsti isfale suurt melehead arwasid teggewad. Agga se ma-allune ärrapeäsminne jäi ni hästi maalmeistril, kui ka feigil teistel teadmatta.

Waene pumeister hoidis ennast kaua aega warjul, nenda, et ükski mu temmast ei teadnud, kui agga ta omma naene, kes temmale süa andis. Wimaks panni ommale walged rided selga, läks würsti jure, ja wiis tem-